

MEVLANA DŽALALUD'DIN RUMI

Iz Mesnevijs

Na dan Ašure ljudi iz Halepa okupljaju se noću na Antioha kapiji. Ljudi i žene, veliko mnoštvo, provode noć u stalnom žalovanju za (Časnom) Familijom (Poslanika Muhammada s.a.w.a.). Za vrijeme Ašure ši'ije plaču i žaluju suzama i jecajima zbog Karbale. Oni pripovijedaju muke i nevolje koje je (Časna) familija trpjela iz ruku Jazida i Šimra. Oni ispuštaju krike pomiješane sa uzvicima kletvi i bola: sva dolina i pustinja ispunjeni (njihovim kricima).

Jedan stranac (koji je bio) pjesnik, stigao je s puta na Dan ašure i čuo žalopojke. On napusti grad i odluči da krene u tom pravcu: odluči istražiti (razloge) cike i vriske. Išao je pitajući se «kakva je ovo tuga? Čija se to smrt desila jutros. I mora da je neka velika ličnost umrla: tolika gomila nije mala stvar. Obavijesti me o njezinu imenu i titulama, jer ja sam stranac i ne pripadam ovom gradu. Koje je ime i profesije ta osoba? (Reci mi) da bih mogao sročiti elegiju o njezinim plemenitim osobinama. Napisat ću jednu elegiju - jer ja sam pjesnik - da bih mogao ponijeti odavde koju zaradu i koju mrvu hrane.»

«Ah!», reče jedan (od njih), «jesi li ti mahnit? Ti nisi ši'it, ti si neprijatelj (svete) obitelji. Zar ne znaš da je Dan ašure (dan) žalovanja za jednom osobom koja je izvsnija od (cijele jedne) generacije? Kako bi ova bol (tragedija) bili tek olahko uzeti od strane jednog istinskog vjernika? Ljubav za naušnicom je proporcionalna ljubavi za uhom. Sa stajališta istinskog vjernika žalovanje za tom čistom dušom je poštovanija nego tisuće Nuhovih potopa.»

«Da!» reče on; «ali gdje je (iz našeg vremena gledano) vrijeme Jazida? Kad se ova strašna tragedija dogodila? Kako kasno je ta vijest stigla dovdje! Oči slijepih su vidjele taj gubitak, uši gluhuh čule su tu priču. Zar ste spavali dosad, pa tek sad ste unajmili korotnu odjeću?»

Pa, o spavači, oplakujte sami sebe, jer ta teška smrt je smrtno zlo. Kraljevski duh je utekao iz zatvora: zašto bismo mi trgali odjeću i grizli svoje šake?

Budući da smo mi monasi (istinske) religije, bi to čas radosti (za njih) kad su polomili svoje okove. Požurili prema carskim dvorima, odbacili svoje verige i lance. Ovo je dan njihova kraljevanja i dike i vlasti, ako imate i trun znanja o njima.

A ako nemate to znanje, idite, plaćite za sobom, jer vi ne vjerujete u

preseljenje (iz ovog u drugi svijet), i u zbor na Sudnjem danu. Oplakujte svoje iskvareno srce i vjeru, jer ono ne vidi ništa doli ovu staru zemlju. A ako vidi (duhovni svijet), zašto nije odvažan i ne podržava druge, i zašto se i sam ne žrtvuje i zašto nije sasama zadovoljan?

Gdje je sreća na tvom licu, gdje učinak vina (istinske) vjere? Ako si ugledao Ocean (Blagodati), gdje je blagodarna ruka? Onaj koji vidi Rijeku ne gundđa (da je žedan), posebno ako vidi More i oblake.»

*Sjećanje na Kerbalsku bitku
Iz Mesnevijske Džalaluddina Rumie
Knjiga 6 (777-805)
Po prijevodu Reynolda A. Nicholsona*